

Елин Пелин
Трите баби

Баба Еленица,
от златна Златица,
с възелче в кривачка
тръгнала при врачка.
Стара баба Рада
от Клисуре града,
с сливици сушени
във една торбица
и гърненце малко
с крушова чорбица,
дълъг път тръгнала
при син у София,
земен за топчия...
А стрина ви Дивда
от Голяма Кривда,
с болки в стари плещи,
лек тръгна да дири
по бани горещи...

Едната нагоре,
другата надолу,
трите се срещнали
сред Софийско поле –
приятелки стари
от млади години
и малко роднини.
Сред широки друми
спрели се на думи,
на почивка кратка,
на приказка сладка.
Че въпроси бързи,
че радост, че сълзи,
одумки грижовни
и случки различни
от света лъжовни.
– Какво си, що правиш,
ожени ли Петко?
– Слава богу, тетко!...
– Ама ти що чиниш,

кума Еленице?
– Добре съм, кумице!
– Как живееш още?
Порасте ли Пенка...
вече да те поще?
– Чух, че се помина
твоята етърва
през велики пости?
– Е, бог да я прости!
– а пък аз тепърва
ще ставам свекърва.

Разговори сладки
и въздишки кратки,
смехове и сълзи,
отговори бавни
и въпроси бързи,
и прочее, и прочее,
тури многоточие...
Беше пролет блага,
весела и драга.
Мушици бръмчеха,
нивите растеха.
В зелени ливади
пъдпъдък потайно
ту кръвне, ту млъкне,
ту пак се обади.
В гъстите трънаци
орляк ситни врабци
на сватба се сбрали,
свирджии викнали –
свирци чуруликат
и на хоро викат
пеперуди пъстри
като вакарелки;
цветята разкрили
шарени омбелки.

А нашите баби

сред широки друми
стоят и приказват
тия благи думи –
баба Еленица
от златна Златица,
стара баба Рада
от Клисуре града
и стрина ви Дивда
от голяма Кривда...
– Мари, ха да ходим!
– Е, почакай малко...
– Вкъщи е самичък
дядо ви Михалко!
– Не бързайте толко,
чакайте мъничко!
– У, не съм питала
за кумеца Тричко!...
И пак се подмятат
разговори нови,
едната замлъкне,
другата долови,
прекъснат, подскачат,
унесат се сладко
и времето дълго
вижда им се кратко...
– Хайде още малко!
– Хайде още малко!

Пролетта измина,
дойде лято жарко.
Слънце на небето
спряло се, та пали.
Жътварки в полето
със песни тръгнаха.
По ширни ливади,
покрити със цвете,
закрачиха мерно
косачи напети.
В блата и речища,

в дълбоки гьолища,
на жега, на суша
закрякаха жаби...
А нашите баби...
от сърце и душа,
унесени в глуми
и във благи думи,
стоят и приказват
сред широки друми –
баба Еленица
от златна Златица,
стара баба Рада
от Клисура града
и стрина ви Дивда
от Голяма Кривда...
– Мари, свахо Радо,
забравих да питам
за невеста Ниса?
– Е, остави, свахо,
тя, сирота, лани
нали урадиса,
свекър и пропи се,
мъжът и Никола
продаде си вола
за лекове пусти.
Тяхното какво е –
седни, па се кръсти,
речи: не дай, Боже,
зло да се изпречи!

И пак се проточат
приказки безкрайни
за помен, за сватби,
за болки незначайни.
– Хайде още малко!
– Хайде още малко!

Есента прогони
това лято жарко...

Слана вече падна,
попари гората
и буря орони
и пръсна листата.
Над полята пусти
с грак зави се врана.
Мъгли тъмни, гъсти,
покриха Балкана.
Ветрове повяха,
на зима запяха.
Облаци покриха
небесата ясни.
Почнаха да ваят
дъждове ужасни.
А нашите баби
сред широки друми
стоят и приказват
тия благи думи...
– Като че прикапа –
рече Еленица.
– Това е росица.
– Таман ги развърза
ето че прибърза,
кума Еленице!...
– Каква си, кумице!...
– Ма не сте ли чули
кому се пристана
Димова Стана?
– На ковача Дени!...
– При толкова ергени
така се ожени...
Пижовата Дона
пък в града отиде
и стана кокона!...
– Пък Дудина Кина
така си загина...
– Нима се помина?
– Не, баща и Тане
за пусто имане

ожени я силом
за Коста Гърбака.
И до днеска още
проклина го кака!...

И пак се занижат
приказките сладки,
отговори дълги
и въпроси кратки,
въздишки сърдечни,
сълзи скоротечни,
усмивки и шепот,
и големи тайни,
нежности безкрайни...
Унисат се трите,
блажени, честити –
баба Еленица
от златна Златица,
стара баба Рада
от Клисура града
и стрина ви Дивда
от Голяма Кривда...

Като всяко чудо
есента премина.
Зимата настъпи,
времето изстина.
Сняг почна да вали
на едри парцали,
да стели, да трупа
и нашите баби
тихичко затрупа
сред широки друми,
унесени сладко
в тия благи думи –
баба Еленица
от златна Златица,
стара баба Рада
от Клисура града

и стрина ви Дивда
от Голяма Кривда...

Напролет, когато
слънце пекне пак
и разтопи тихо
тоз снежен калпак,
бабите що топли
сред широки друми,
може да ги видим
унесени пак
в дълги разговори
и във благи думи –
баба Еленица
от златна Златица,
стара баба Рада
от Клисуре града
и стрина ви Дивда
от Голяма Кривда...

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5741>]